

PARAULA I VIDA

«Reconcilieu-vos amb Déu!» (2Co 5,20)

El Papa ha escrit un Missatge per a la Quaresma 2020, que titula amb les paraules de Sant Pau: «Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu!» (2Co 5, 20). Ens recorda que la Quaresma és un temps propici per a preparar-nos a celebrar amb el cor renovat el gran Misteri de la mort i resurrecció de Jesús, fonament de la vida cristiana i que ens ha d'encomanar el seu dinamisme espiritual. Hi aporta 4 reflexions:

1. El Misteri pasqual, és el fonament de la conversió. La Bona Notícia de la mort i resurrecció de Jesús, el *kerygma*, resumeix el Misteri d'un amor «tan real, tan veritable, tan concret, que ens ofereix una relació plena de diàleg sincer i fecund» (Exh. Ap. *Christus Vivit*, 117). I ens demana que mirem els braços oberts de Crist crucificat i que ens deixem salvar una vegada i una altra. I quan ens acostem a confessar els nostres pecats, que creiem fermament en la seva misericòrdia que ens allibera de la culpa (cf. *Ch.V.* 123). La Pasqua de Jesús no és un esdeveniment del passat: pel poder de l'Esperit Sant és sempre actual i ens permet mirar i tocar amb fe la carn de Crist en tantes persones que sofreixen.

2. Urgeix que ens convertim. L'experiència de la misericòrdia és possible només en un «cara a cara» amb el Senyor crucificat i ressuscitat «*que em va estimar i es va lliurar per mi*» (Ga 2,20). La pregària és important en el temps quaresmal; ens mostra la necessitat de correspondre a l'amor de Déu, que sempre ens precedeix i ens sosté. Som estimats sense merèixer-ho. En aquest temps favorable, com més ens deixem fascinar per la seva Paraula, més aconseguirem experimentar la seva misericòrdia gratuïta envers nosaltres. No som nosaltres els que decidim el temps i la manera de la nostra conversió a Déu, sinó al contrari. Deixem-nos reconciliar per Déu!

3. L'apassionada voluntat de Déu de dialogar amb els seus fills. Aquesta voluntat amorosa és una nova oportunitat que saceja el nostre ensopiment. Sempre és viva la voluntat tenaç de Déu de no interrompre el diàleg de salvació amb nosaltres, fins al punt de fer recaure sobre el seu Fill tots els nostres pecats. El diàleg que Déu vol establir amb tota persona no és una cosa mundana o una curiositat sinó que dona vida.

4. La riquesa és per a compartir, no per acumular-la només per a si mateix. Posar el Misteri pasqual en el

centre de la vida vol dir, diu el Papa, «sentir compassió per les nafres de Crist crucificat presents en les nombroses víctimes innocents de les guerres, dels abusos contra la vida tant del no nascut com de l'ancià, de les múltiples formes de violència, dels desastres mediambientals, de la distribució injusta dels béns, del tràfic de persones en totes les seves formes i de la set desenfrenada de guanys, que és una forma d'idolatria». Cal que ens recordem que hem de compartir els nostres béns amb els més necessitats mitjançant l'almoïna, com a forma de participació personal en la construcció d'un món més just. Compartir amb caritat ens fa més humans, mentre que acumular comporta el risc d'embrutar-se, ja que ens tanca en l'egoïsm. Podem i hem d'anar fins i tot més enllà, considerant les dimensions estructurals de l'economia. És urgent dissenyar una economia més justa i inclusiva que l'actual. Com ha repetit moltes vegades el magisteri de l'Església, la política és una forma eminent de caritat (cf. Pius XI, *Discurs* 18.12.1927). També ho serà ocupar-se de l'economia amb aquest mateix esperit evangèlic, que és l'esperit de les Benaurances.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Convivència del Seminari Major Interdiocesà a València

El dies 14, 15 i 16 de febrer, els seminaristes i formadors del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya van tenir una convivència de cap de setmana a València. Acol·lits pel Seminari Diocesà de València, a Montcada, van poder compartir una estona junts amb els seminaristes de València i els seus formadors. Visitaron diferents llocs de València, com la Basílica de Nostra Senyora dels Desemparats, la Catedral, amb la visita de la Torre del Miquelet. També van poder visitar el Col·legi Seminari del Patriarca, on també resideixen uns quants seminaristes de València. Van conèixer una realitat parroquial de la ciutat: la de Sant Joan de Ribera, on el Rector de la parròquia va explicar als seminaristes la pastoral que s'hi duu a terme i van participar en l'eucaristia de la comunitat parroquial.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La conversió a nosaltres mateixos

L'Evangelí de Marc resumeix així la primera predicació de Jesús a Galilea: «El Regne de Déu és a prop; convertiu-vos i creieu» (Mc 1,15). Jesús anuncia la presència del Déu de l'Amor i del Perdó que ve a regnar en el nostre món humà, i ens crida a la conversió, a nosaltres i a la humanitat sencera. Ens crida a acollir el Déu vivent i a orientar cap a Ell la nostra vida, a fer de Déu el nostre centre i la nostra raó de ser. Això té un efecte important. La conversió al Déu vivent comporta la conversió a nosaltres mateixos; ens ajuda a descobrir la nostra manera d'entendre la vida i

de viure. Anem descobrint els nostres enganys i els nostres errors, no només els de cadascun de nosaltres sinó els del nostre món, la nostra societat, la nostra cultura. Ens descobreix els nostres errors sobre el valor de les coses, dels diners, de la salut; no són béns absoluts, són valors febles, que ens equivoquem quan els erigim en raó de viure. La conversió a Déu ens descobreix també els nostres errors sobre la relació adient amb els altres, els diferents, els dolents; ens equivoquem quan ens deixem portar per l'egoïsm o el ressentiment. Convertir-nos a Déu ens il·lumina també

sobre els nostres enganys i les nostres trampes, quan amb la boca proclamem la justícia o l'amor, però la nostra vida real és tancada i egoïsta. La conversió a nosaltres mateixos és un camí lent i dolorós. És reconèixer tot el que hi ha d'egoïsta, de mesquí i fals en allò que hem anat fent de la nostra vida i en allò que omple la nostra cultura i el nostre món. Reconèixer sense negar-ho i sense desesperar-se és propi d'una veritable maduresa.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

«¡Os pedimos que os reconciliéis con Dios!» (2Co 5,20)

El Papa ha escrit un Mensaje para la Cuaresma 2020, que titula con las palabras de San Pablo: «¡En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios!» (2Co 5,20). Nos recuerda que la Cuaresma es un tiempo propicio para prepararnos a celebrar con el corazón renovado el gran Misterio de la muerte y resurrección de Jesús, fundamento de la vida cristiana y que nos debe contagiar su dinamismo espiritual. Aporta 4 reflexiones:

1. El Misterio pascual, es el fundamento de la conversión. La Buena Noticia de la muerte y resurrección de Jesús, el *kerygma*, resume el Misterio de un amor «tan real, tan verdadero, tan concreto, que nos ofrece una relación llena de diálogo sincero y fecundo» (Exh Ap. *Christus Vivit*, 117). Y nos pide que miremos los brazos abiertos de Cristo crucificado y que nos dejemos salvar una y otra vez. Y cuando nos acerquemos a confesar nuestros pecados, creamos firmemente en su misericordia que nos libra de la culpa (cf. *Ch.V. 123*). La Pascua de Jesús no es un acontecimiento del pasado: por el poder del Espíritu Santo es siempre actual y nos permite mirar y tocar con fe la carne de Cristo en tantas personas que sufren.

2. Urge que nos convirtamos. La experiencia de la misericordia es posible sólo en un «cara a cara» con el Señor crucificado y resucitado «que me amó y se entregó por mí» (*Ga 2,20*). La oración es importante en el tiempo cuaresmal; nos muestra la necesidad de corresponder al amor de Dios, que siempre nos precede y nos sostiene. Somos amados sin merecerlo. En este tiempo favorable, cuanto más nos dejemos fascinar por su Palabra, más conseguiremos experimentar su misericordia gratuita para con nosotros. No somos nosotros los que decidimos el tiempo y la manera de nuestra conversión a Dios, sino al contrario. ¡Dejémonos reconciliar por Dios!

3. La apasionada voluntad de Dios de dialogar con sus hijos. Esta voluntad amorosa es una nueva oportunidad que sacude nuestro letargo. Siempre está viva la voluntad tenaz de Dios de no interrumpir el diálogo de salvación con nosotros, hasta el punto de hacer recaer sobre su Hijo todos nuestros pecados. El diálogo que Dios quiere establecer con toda persona no es algo mundano o una curiosidad sino que da vida.

4. La riqueza es para compartir, no para acumularla sólo para sí mismo. Poner el Misterio pascual en el centro de la vida significa, dice el Papa, «sentir compasión por las llagas de Cristo crucificado presentes en las numerosas víctimas inocentes de las guerras, los abusos contra la vida tanto del no nacido como del anciano, de las múltiples formas de violencia, los desastres medioambientales, de la distribución injusta de los bienes, del tráfico de personas en todas sus formas y de la sed desenfrenada de beneficios, que es una forma de idolatría». Es necesario acordarse de que debemos compartir nuestros bienes con los más necesitados mediante la limosna, como forma de participación personal en la construcción de un mundo más justo. Compartir con caridad nos hace más humanos, mientras que acumular conlleva el riesgo de ensuciarse, ya que nos cierra en el egoísmo. Podemos y debemos ir incluso más allá, considerando las dimensiones estructurales de la economía. Es urgente diseñar una economía más justa e inclusiva que la actual. Como ha repetido muchas veces el magisterio de la Iglesia, la política es una forma eminente de caridad (cf. Pío XI, *Discurso 18.12.1927*). También lo será ocuparse de la economía con este mismo espíritu evangélico, que es el espíritu de las Bienaventuranzas.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

El projecte «Treballem els valors» de Càritas, a Agramunt

L'Escola «Mare de Déu dels Socós» d'Agramunt va acollir el projecte educatiu de «Treballem els valors» que Càritas d'Urgell ofereix als centres educatius. El dia 29 de gener, aprofitant la setmana de «Missió i DENIP» que el centre de les Missioneres de la Immaculada Concepció duia a terme, amb diferents activitats de sensibilització sobre les missions, els refugiats i el Dia Escolar de la No-Violència i la Pau, també es va programar la realització del projecte educatiu en el que Càritas treballa amb els infants els valors de respecte, reconeixement, valorització de l'altre i del reciclatge. L'educador i coordinador del Centre de Càritas «Sant Domènec» de Balaguer, Juanjo Tenorio, fou l'encarregat de dur el taller a l'alumnat dels diferents cicles de l'escola agramuntina, uns cent alumnes de 3r, 4t, 5è i 6è. El Delegat de Càritas i Rector d'Agramunt, Mn. Jaume Mayoral, també va participar de l'activitat educativa adreçada a reforçar la solidaritat com un valor a tenir i a treballar, tant a nivell d'alumnat com també de professorat i les mateixes famílies del centre. Amb dinàmiques de joc, de ball, de refle-

xió, de diàleg es va treballar i es va conscienciar a l'alumnat de la importància dels bons valors, i especialment la solidaritat, per la seva educació i el seu creixement com a persones, persones que han de voler construir un món millor per a tothom. Uns tallers que també volen explicar la importància de la solidaritat de construir un món millor, fent més seva la frase que treballen com a centre educatiu al llarg del curs escolar 2019-2020, «El meu compromís millora el món», i que coincideix en text i en contingut amb el lema institucional de Càritas, també per a aquest curs.

▮ Els delegats diocesans de Càritas de Catalunya es troben a Barcelona. Els Delegats episcopals de les Càritas diocesanes de Catalunya es van reunir, el 3 de febrer, a la seu de Càritas Catalunya a Barcelona. La reunió, organitzada per l'Assemblea de Càritas Catalunya, va ser presidida pel Bisbe delegat de Càritas a la Tarracòense, Cardenal Joan Josep Omella.

La reunió va començar després de la pregària inicial amb la ponència del Delegat episcopal de Càritas Espanyola, Rv. Vicente Martín qui va oferir una reflexió al voltant de la figura del Delegat i que va titular «El Delegat episcopal de Càritas davant els reptes de l'acció caritativa i social», on va aprofundir la realitat d'un món i una societat canviants, una aproximació teològica i pastoral al Déu de Jesús i la causa dels pobres, per acabar amb una profunda i suggeridora presentació de la figura del Delegat com a ministeri al servei de la caritat eclesial. La seva intervenció va acabar tot oferint a la plenària dels delegats alguns dels reptes que tenen en aquesta acció de caritat i acció transformadora social i eclesial.

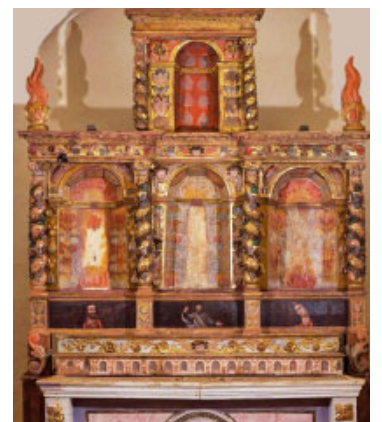
Després hi va haver un espai per a la reflexió, l'intercanvi d'experiències, les realitats que es viuen a les diferents diòcesis. Al final del dia es va fer present el President de Càritas Catalunya, el Sr. Francesc Roig, que també va oferir la seva visió i percepció sobre la figura dels delegats i el seu encaix

necessari en la tasca de les Càritas diocesanes i de l'Assemblea de Càritas Catalunya. Abans d'acabar la reunió, Mons. Omella i els delegats van anar fins a l'Oratori per presidir un dels moments més simbòlics i eclesials per a tots els delegats presents (preveres i diaques), la benedicció de les estoiles amb els logotips de Càritas i de Caritas Internationalis. Un moment de pregària i l'ofertament d'un símbol de la tasca eclesial dels delegats per a les celebracions religioses, volia ser com un enviament a la tasca d'acompanyament de les respectives Càritas, en la seva vessant més espiritual.

▮ Es restaura el retaule de Sant Cristòfol de Toses. El retaule barroc de l'església parroquial de Sant Cristòfol de Toses, a l'Arxiprestat de Núria-Cerdanya, va ser restaurat en una col·laboració del Bisbat d'Urgell amb el Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya. El retaule va recuperar l'emplaçament original després d'un laboriós procés de restauració, al mes de desembre.

L'actuació fou complexa perquè l'obra estava en molt mal estat a causa d'un sever atac d'insectes que havia debilitat el suport de fusta i moltes peces s'havien fraccionat. L'any 2008 es va desmuntar i es va traslladar a la seu del CRBMC a Valldoreix, on la restauració s'ha perllongat entre els anys 2014 i 2019. La intervenció ha permès desenvolupar una labor formativa, ja que ha estat desenvolupada amb l'ajut d'alumnes en pràctiques i becaris de l'especialitat de pintura i escultura sobre fusta.

El retaule de Toses és un moble d'època barroca, probablement de finals del segle XVII o principis del segle XVIII, d'autoria desconeguda, format per una sèrie de suports estructurals en forma de cornises amb motlures i caps d'àngels, columnes, fornícules i altres ornaments de fusta. La pre-della la decoren tres escenes que representen Sant Francesc Xavier, al centre; Verònica, a la dreta; i Crist, a l'esquerra.

Darrer comiat a Mn. Parés, Degà del Capítol de la Catedral

La Missa exequial de Mn. Francesc Xavier Parés i Saltor, Degà del Capítol de la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, se celebrà el dimecres dia 19 de febrer, a la mateixa Catedral, presidida per l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives.

El temple de Santa Maria es va omplir de gom a gom, amb la presència de la família de Mn. Xavier Parés i una gran quantitat de fidels i amics de les parròquies on ell havia servit, així com representants de la societat civil com la Germandat de Sant Sebastià o els membres del Taller Claror, i representants polítics de la comarca, entre els que hi havia l'Alcalde de la ciutat de La Seu d'Urgell —d'on va ser nomenat Fill Adoptiu— i el President del Consell Comarcal de l'Alt Urgell; i els alcaldes de Puigcerdà, Bolvir, Isòvol i All i Ger, així com el Secretari general del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Van concelebrar amb l'Arquebisbe una gran quantitat de preveres d'Urgell i el Vicari general de Tortosa; el Rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià; el Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya; el Vicedirector de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona; el President de l'Associació Espanyola de Professors de Litúrgia; el Director de l'Institut de Ciències Religioses de Barcelona i els delegats de Litúrgia de les diòcesis de Catalunya.

A la seva homília, l'Arquebisbe va destacar com el Misteri Pasqual de mort i resurrecció que tot prevere predica en el seu ministeri presbiteral havia estat l'eix central de la vida de Mn. Xavier Parés que amb el seu amor per la Divina Litúrgia havia apropiat els fidels als sagraments i a l'Església ja

que ell estava fortament convençut que la litúrgia és la «font i cim» de la vida cristiana. Glossant les lectures de la Paraula de Déu va subratllar, tal com afirma Sant Pau, «qui ens podrà separar de l'amor de Crist que tant ens estima?» destacant com un prevere intenta amb el seu ministeri viure aquesta radicalitat i confiança en Déu i en la seva Santa Església. També posà en relleu com Mn. Xavier va viure de la confiança en Déu, en l'Església, en els bisbes, en els companys preveres i en els fidels per qui sempre es va mostrar disponible i atent, multiplicant-se en els seus serveis i generosa companyia, «no tenint un no per a ningú». Finalment, ha destacat com la Missa exequial d'un germà prevere és un moment en el qual es manifesta la gràcia de Déu i la fe.

Mn. Francesc-Xavier Parés era fill de Ribes de Freser, Prevere d'Urgell i Degà del Capítol Catedral. Va morir a l'edat de 79 anys i 55 de ministeri presbiteral el migdia del dia 17 de febrer a Barcelona.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fundadora de les oblates benedictines; *Sant Feliu de Llobregat*: Sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV). Sant Dagobert, laic.

10. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23, 1-12]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Cándid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, vg. fund. de les religioses de l'Assumpció.

11. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20, 17-28]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar màrtir (295); sant Bernat, bisbe; sant

Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prevere salesià.

13. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

15. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jo 4,5-42 (o bé, més breu: 4,5-15.19b-26.40-42)]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessa-lònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

25 ANYS CPT

«Una experiència que ha marcat la meua vida»

MN. JOAN PUJOL

Mn. Joan Pujol és Arxiprest de la Noguera i Rector de Santa Maria de Balaguer. La seva tasca fou principalment la relació amb els mitjans de comunicació social, les notes de premsa de les sessions de Sant Cugat i la participació activa en les deliberacions de la Secretaria general.

Quin és el record més intens dels dies de la celebració del CPT?

Abans de la celebració del Concili, l'etapa de preparació ja va significar per a mi un enriquiment espiritual i pastoral extraordinari, de contacte amb tantes persones significatives i una experiència important de sinodalitat i de treball en comú, sobretot en la tasca encomanada per la Secretaria del CPT de contacte amb els MCS. En el treball de grup i en les sessions del Concili a Sant Cugat i a Tarragona, l'experiència espiritual i pastoral es va veure potenciada amb el diàleg, les intervencions i el contacte amb tantes i diverses realitats pastorals, posades en comú, reflexionades conjuntament i, finalment, votades amb responsabilitat. Una experiència que ha marcat la meua vida i el meu ministeri sacerdotal.

Quins van ser els temes en els que va intervenir més i com era el clima de treball?

Allà hi ressonaven amplament les propostes que es votaven en les sessions plenàries. «L'anunci de l'Evangeli a la nostra societat», nucli del primer tema, és el que em va suscitar més interès, per la seva actualitat en el moment actual. El fruit del Concili Provincial amb les seves 170 propostes ha estat un magnífic mosaic d'iniciatives pastorals que han anat arrelant, mica en mica, a les diferents parròquies i bisbats i han donat lloc a moltes reflexions a nivell de Consells Presbiteral i de Pastoral a diferents nivells. El clima que es va crear i viure va ser molt significatiu, i d'aquest esdeveniment han nascut i s'han enfortit amistats i iniciatives pastorals, apreses en el decurs dels debats i aplicades a diferents parròquies.

Què ha significat per a Catalunya el CPT i en quins punts cal seguir treballant?

Crec, sincerament, que el mateix fet de la seva acurada preparació i la seva celebració, festiva i significativa de la unitat i la diversitat de l'Església que pelegrina a les diòcesis amb seu a Catalunya, és potser el valor més important del CPT. Una experiència de sinodalitat, de comunió entre els diferents bisbats, de germanor i de llibertat a l'hora de manifestar i defensar les opinions i propostes pastorals. Els punts que continuen vigents actualment: Com evangelitzar avui en un món pluralista i secularitzat? Com renovar les nostres comunitats cristianes, especialment les parròquies? Com intensificar el procés de la iniciació cristiana i de la formació continuada? Tot això serà possible si som capaços de recuperar l'esperit i les resolucions del Concili Provincial Tarraconense i posar-les en pràctica.

Diumenge II de Quaresma (A)

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo»

Més enllà de quina va ser l'experiència concreta dels apòstols en l'escena de la transfiguració, hem de subratllar la veu que del núvol estant diu: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.* La veu del Pare ens fa veure que Jesús és el model dels fills i per tant el nostre model; i a més ens indica que és el nostre Mestre, al qual hem d'escoltar. En l'escena immediatament anterior veiem com Jesús diu que ha d'anar a Jerusalem, a patir, a morir (i a ressuscitar). Però Pere no ho accepta i protesta clarament: *Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà. Ara bé, la resposta de Jesús és molt dura: Ves-te'n d'aquí Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes.* L'anomena fins i tot «dimoni»! A la llum d'aquesta escena la paraula del Pare té una força major: Pere, has d'escoltar Jesús fins i tot si parla d'anar a patir i a morir. Perquè aquest és el pla de Déu, diferent del que pensem els homes. Per això ara no és hora de *fer tres cabanes*, de «viure al cel» sinó de tornar a la tasca de cada dia, a predicar l'Evangeli: *Aixequen-vos, no tingueu por. No veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.* Ara ja no hi ha ni Moisès ni Elies ni vestits blancs com la llum, ni cap núvol lluminós. Ja han tastat la glòria. Però cal seguir la missió que el Pare ha encomanat a Jesús.

En aquest sentit Abraham és un model. *El Senyor li diu: Ves-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré.* Ho ha de deixar tot, tot el seu passat; i això, ja ho sabem, no és fàcil. Però què fa Abraham?: *Abraham se n'anà tal com el Senyor li havia dit.* Abraham és fidel i posa en pràctica la paraula que el Senyor li ha adreçat: no es queixa, ni protesta, per difícil que sigui el que el Senyor li demana.

I tampoc no pot estranyar que Pau digui al seu deixeble Timoteu: *Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Ell ens ha salvat.* La mort que rebutjava Pere és justament la salvació del món.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Ves-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.» Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

► Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els duqué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués resuscitat d'entre els morts.

► Lectura del libro del Génesis (Gén 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra, de tu patria, y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti una gran nación, te bendeciré, haré famoso tu nombre y serás una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan, y en ti serán benditas todas las familias de la tierra». Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

► Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 1,8b-10)

Querido hermano: Toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios. Él nos salvó y nos llamó con una vocación santa, no por nuestras obras, sino según su designio y según la gracia que nos dio en Cristo Jesús desde antes de los siglos, la cual se ha manifestado ahora por la aparición de nuestro Salvador, Cristo Jesús, que destruyó la muerte e hizo brillar la vida y la inmortalidad por medio del Evangelio.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan, y subió con ellos aparte a un monte alto. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. De repente se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo». Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis». Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo.

Cuando bajaban del monte, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos».